

ikke i den foreliggende Form kunde give mit Samtykke til Forslaget, men derimod maatte ønske, at det blev gjort klart for disse Fagmænd, at der omkring hos Folket var en levende Trang til ganske andre Forandringer af vort lærde Skolevæsen end dem, som de syntes at have nogen Anelse om. Men, siger man jo saa, hvorfor ere vi da ikke gaaede sammen med Mindretallet og blevet staaende ved, hvad det byder os? Seg skal nu villig indrømme, at Mindretallet i flere Henseender har gjort Fremskridt fremfor det, som ligger for ikke som bindende Underbilag til Regjeringens Forslag, men dog som en Oplysning om, hvad der har været tænkt ved det. Men ogsaa med Hensyn til Mindretallets Forslag er det meget vanskeligt at sige, hvad det egentlig vil føre til. Sammenligne vi Mindretallets Timetavle med Regjeringens, ville vi se, at Mindretallet, naar vi tage Hensyn til, at det tager de to yngste Klasser bort, ved Danst og Historie ganske vist har gjort noget større Fremskridt, idet der nemlig til Danst, derunder naturligtvis Kjendskab til Oldnordist, indrømmes 19 Timer, medens Regjeringens Forslag kun havde 14 Timer, og til Historie 18 Timer, medens Regjeringens Forslag kun havde 16. Men med Hensyn til Tydsk f. Ex. indrømmer Mindretallet 13 Timer, medens Regjeringens Forslag kun havde 12; med Hensyn til Fransk indrømmes der ligeledes 13 Timer, medens Regjeringens Forslag havde 16. Paa det sidste Punkt er der altsaa en Formindskelse; men i det Hele er Forskjellen med Hensyn til den klassiske Retning ikke saa væsentlig, at der jo bliver Sandsynlighed for, at Mindretallets Forslag kan og vil blive gennemført paa en Maade, der omtrent svarer til Regjeringens, og hvad der gjør det endnu mere vist, er den Omstændighed, at Mindretallet aldeles ikke har fastsat, hvilke Krav der skal stilles til de Unge, der skulle ind i Skolen, saa at det staar i Regjeringens Haand gennem sin Anordning at fastsætte saadanne Krav til dem, at deraf i Virkeligheden det Selvsamme følger, som maatte følge efter Regjeringens Timetavle, at Børnene maatte anvende en saa aldeles uforholdsmæssig Tid af deres første Aar —

fra det 9de til det 11te eller det 10de til det 12 Aar — paa fremmede Sprog. Det ærede Mindretal har ei heller villet forklare for os sine Tanker om, hvad der skulde kræves ved Overgangstrinet til de sidste to Klasser. Der er opgivet, hvad der skulde være Maalet for den skriftlige Undervisning, men ikke, hvad der skulde være Maalet for den mundtlige. Med Hensyn til den skriftlige har Mindretallet udtrykkelig sagt, at det vilde kræve tydsk Stil. Det staar jo i god Overensstemmelse med det forsøgede Timeantal, som Tydskken har faaet saavel efter Regjeringens som efter Mindretallets Forslag, men det er jo netop en af de Ting, som tidligere har været krævet i vore lærde Skoler efter Planen af 1845, og som man senere er kommen bort fra, som noget i højeste Grad uheldigt, og det skulde vi nu altsaa igjen gaa hen og optage. Med Hensyn til det endelige Maal for Undervisningen har derimod det ærede Mindretal kunnet følge os i at ville angive det her i Loven. Seg kan nu ikke se, hvorfor man ikke lige saa godt kunde gjøre det for Skolens tidligere Trin, thi kunne dette Things Medlemmer domme om det endelige Maal, kunne de fuldt saa vel domme om det, som skulde kræves af Børnene i en yngre Alder. Men i det Hele taget, hvad denne Tale angaar om, at disse Bestemmelser ikke skulde høre hjemme her, saa er det jo bekiendt, at det f. Ex. i Norge, i Sverrig og endnu flere Lande er Noget, som er Lovgivningens Sag, fordi Lovgivningsmagten netop har set, at det er en Sag af højeste Vigtighed, en Sag, som fra de højere Samskredse breder sig saa dybt ned i Folket, saaledes som det saa inderligt, alvorligt og veltalende blev udviklet af min ærede Sidemand (Bermansen), at den kommer lige ned til Almueskolen, at den møder Barnet der, saasnart det træder indenfor Skolens Dæppe. Er der Noget, som skal høre hjemme hos Lovgivningsmagten, er det virkelig at træffe Bestemmelser, der sikke for, at den almenhøjere Dannelse, som gives i et Land, er i Overensstemmelse med den Folkeand, som bejæler Folket. Saa siger man jo dernæst, at vore Fordringer ere saa forkræffelig store, ja, at de kunne bringe Haarene til at reise